

Teza: brak przesłanek do zwieszenia postępowania dyscyplinarnego.

Czyn zarzucany obwinionemu radcy prawnemu miał zostać popełniony, gdy orzeczenie o zawieszeniu radcy prawnego w wykonywaniu zawodu było prawomocne i wykonalne. Oczekiwanie obecnie przez radcę prawnego na to, że wniosek jego obrońcy o wznowienie postępowania przed Sądem Najwyższym zostanie uwzględniony, nie stanowi przeszkody natury faktycznej, która uniemożliwiłaby prowadzenie postępowania dyscyplinarnego w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.k.

sygn. akt: WO-37/20

POSTANOWIENIE
z dnia 26 czerwca 2020 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Karolina Szał

SWSD Jolanta Ruszczak

Protokolant: Anna Kuchniak

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020 r. zażalenia radcy prawnego F. W. (1) (W.) na postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 7 stycznia 2020 r., sygn. akt: D 152/X/19, o odmowie zawieszenia postępowania dyscyplinarnego na wniosek radcy prawnego F. W. (1), na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 22 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Z wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. z dnia 28 maja 2017 r. przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. toczy się postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu F. W. (1) o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu 18 lutego 2019 r. w R. wystosował do Pani E. W. na papierze firmowym z nagłówkiem: „mgr F. W. (2) radca prawny KT- (...)”, podpisując to pismo przy użyciu pieczętki: „mgr F. W. (2) radca prawny KT- (...)” w sytuacji, w której na mocy prawomocnego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) w K. z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt D 67/VIII/2013 orzeczono wobec niego karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat podlegającej wykonaniu od dnia 18 grudnia 2018 r., przez co doprowadził do naruszenia godności zawodu radcy prawnego, które podważyło zaufanie do zawodu radcy prawnego tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, art. 6 w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Na rozprawie w dniu 7 stycznia 2020 r. obwiniony radca prawny F. W. (2) wniósł o zawieszenie prowadzonego postępowania dyscyplinarnego. Swoją wniosek uzasadnił tym, że orzeczenia okręgowego sądu dyscyplinarnego jak i wyższego sądu dyscyplinarnego, którymi orzeczono wobec niego karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego są nieprawomocne, ponieważ postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2018 r. oddalającego kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zostało wydane przez skład powołany z naruszeniem Konstytucji RP. Obwiniony podniósł, że jego stanowisko znalazło potwierdzenie w orzeczeniu TSUE z 19 listopada 2019 r. i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2019 r. Obwiniony powołał się też na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach. Radca prawny F. W.

(2) wniósł o zawieszenie postępowania do czasu wydania uchwały przez Sąd Najwyższy, która będzie odpowiedzią na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach, ponieważ ma to istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia jego sprawy. Wniosek o zawieszenie postępowania poparł także argumentem, że jego obrońca wniósł o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2018 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. na rozprawie w dniu 7 stycznia 2020 r. postanowił odmówić zawieszenia postępowania, uznając że okoliczności wskazywane przez obwinionego nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy.

Radca prawny F. W. (2) pismem z dnia 14 stycznia 2020 r. wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 7 stycznia 2020 r. o odmowie zawieszenia postępowania dyscyplinarnego. Uzasadniając zażalenie wskazał, że w jego sprawie postanowienia z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II DSI 14/18, o oddaleniu kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt WO 91/17, nie wydali sędziowie oraz że w tej sprawie został wniesiony wniosek o wznowienie postępowania. W ocenie radcy prawnego F. W. (1) zawieszenie postępowania na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. jest zasadne, ponieważ uwzględnienie wniosku o wznowienie postępowania doprowadzi do tego, że orzeczenie z 1 lutego 2018 r. będzie nieprawomocne, a toczące się postępowanie dyscyplinarne - bezprzedmiotowe.

Zażalenie nie mogło zostać uwzględnione.

Orzeczeniem z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt D 67/ (...), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. wymierzył radcy prawnemu F. W. (1) karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat. Orzeczenie to po rozpoznaniu odwołania radcy prawnego F. W. (1) zostało utrzymane w mocy przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. orzeczeniem z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt WO-91/17. Kasację wniesioną przez obrońcę radcy prawnego F. W. (1) od tego ostatecznego orzeczenia Sąd Najwyższy oddalił postanowieniem z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II DSI 14/18. W świetle tych rozstrzygnięć Dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. rozpoczął wykonywanie orzeczenia o pięcioletnim zawieszeniu radcy prawnego F. W. (1) w wykonywaniu zawodu radcy prawnego od dnia 18 grudnia 2018 r. Obrońca obwinionego radcy prawnego F. W. (1) wnioskiem z dnia 12 grudnia 2019 r. wystąpił do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego - I. Dyscyplinarnej z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt II DSI 14/18.

Obecnie prowadzone postępowanie dyscyplinarne przeciwko radcy prawnemu F. W. (1) dotyczy zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu orzeczenia o zawieszeniu w wykonywaniu zawodu radcy prawnego, które to naruszenie miało mieć miejsce w dniu 18 lutego 2019 r. Tym samym istotnie jest tak, że gdyby upadło orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt WO-91/17, to nie istniałoby prawomocne orzeczenie o wymierzeniu radcy prawnemu F. W. (1) kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres pięciu lat.

Na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o radcach prawnych od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w drugiej instancji przysługuje poszczególnym podmiotom kasacja do Sądu Najwyższego. Z przepisu art. 62 ust. 2 ustawy o radcach prawnych wynika natomiast, że orzeczenie, od którego służy kasacja nie podlega wykonaniu do czasu wniesienia kasacji lub bezskutecznego upływu terminu do jej wniesienia. Przepisy ustawy o radcach prawnych nie regulują postępowania z kasacji przed Sądem Najwyższym. Stąd w tym zakresie na zasadzie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego. W myśl art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia. Oznacza to, że gdy zostanie wniesiona kasacja od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, to do uznania Sądu Najwyższego należy rozstrzygnięcie co do wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia. Przepis art. 532 § 1 k.p.k. ma z mocy art. 545 § 1 k.p.k. odpowiednie zastosowanie w postępowaniu o wznowienie.

Na podstawie art. 22§1 k.p.k. jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda

uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, a w szczególności jeżeli nie można ująć oskarżonego albo nie może on brać udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby, postępowanie zawiesza się na czas trwania przeszkody. Ten przepis wskazał radca prawny F. W. (2) jako podstawę swojego wniosku o zawieszenie postępowania. Zawarte w art. 22 § 1 k.p.k. przyczyny zawieszenia dotyczą niemożności prowadzenia postępowania w sprawie. Stanowisko w tym zakresie, zarówno judykatury jak i doktryny, jest ugruntowane i wskazuje na przyczyny zawieszenia postępowania jako długotrwałe przeszkody uniemożliwiające prowadzenie postępowania. Powody zawieszenia postępowania podane w art. 22 § 1 k.p.k. mają charakter przeszkód natury faktycznej i nie dają podstaw do zawieszenia z uwagi na oczekiwanie na prejudykat, czy orzeczenie w innej sprawie z uwagi na obowiązywanie zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądów.

Przenosząc powyższe na stan rozpatrywanej sprawy należy stwierdzić, że czyn zarzucany obwinionemu miał zostać popełniony, gdy orzeczenie o zawieszeniu radcy prawnego w wykonywaniu zawodu było prawomocne i wykonalne. Oczekiwanie obecnie przez radcę prawnego na to, że wniosek jego obrońcy o wznowienie postępowania przed Sądem Najwyższym zostanie uwzględniony, nie stanowi przeszkody natury faktycznej, która uniemożliwiłaby prowadzenie postępowania dyscyplinarnego w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.k.

odpowiednio stosowanego w tej sprawie. Z akt sprawy nie wynika również, aby Sąd Najwyższy otrzymując do rozpoznania wnioski o wznowienie postępowania zakończonego przed tym Sądem na mocy art. 532 § 1 w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. wstrzymał wykonanie orzeczenia dyscyplinarnego sądu samorządowego.

To wszystko wskazuje na to, że wniosek radcy prawnego o zawieszenie postępowania dyscyplinarnego nie miał uzasadnionych podstaw. Zasadnie zatem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny odmówił zawieszenia postępowania dyscyplinarnego. Sąd Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.